

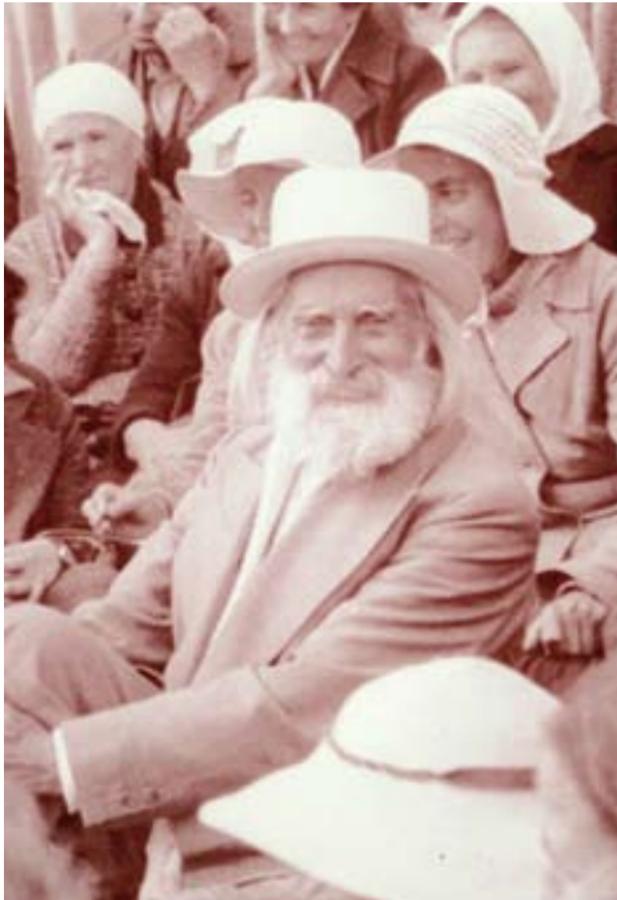
• Всички същества са клони на Дървото на Живота - Учителя

Които чакат Господа

Сега ще прочета 11. гл. от Евангелието на Йоана.

Днес ще размишлявате върху стих от прочетената глава. – Това рече и подир туй казва им: „Лазар, нашият приятел, заспа; но да ида да го събудя”. Няма по-хубаво нещо от това, когато Господ дохожда да събуди онези, които спят. Които заспива, той умира за надеждите в живота. Кой може да събужда човека? – Само онзи, който се грижи за него. Когато майката и бащата събуждат детето си, това показва, че те се грижат за него. Следователно, когато Бог ни събужда, това показва, че Той се грижи за нас, иска да ни вкара в правия път.

Казвате за някого: този човек е заспал, трябва да го събудим! Защо? – Защо спящият

човек нищо не върши. Той не проявява никаква деятелност. Както събуждат човека от физически сън, така трябва да го събудят и в духовно отношение. Мнозина могат да събудят човека, но правилно е Бог да го събуди. Защо? – Защото Бог е слънцето на живота. Когато това слънце те събуди, то ще отвори очите ти, да виждаш и разбираш правилно света, да можеш да работиш в него. Когато друг някой те събуди, той ще те събуди в тъмнина. Какво ще правиш в тъмнината?

Събуждането при светлината на деня има смисъл; обаче, събуждането в тъмнина няма никакъв смисъл.

Сега, ще направя една аналогия между слънцето и трите Божии закони.

На стр. 2

София, 21 юли 1923 г.

ПРОТОКОЛ 7

Разпит на свидетели

Именувам се П.К.Дънов, от Варна, 60 години, българин, неженен, неосъждан, учител.

Показва:

Моето учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия принципи произтича пълен Мир и взаимно разбирателство между хората, Братство и взаимопомощ за общо благо. Учението ми изключва всяко насилие и изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от съществени условия за всички последователи на това учение е свършената нравственост. Ученикът на Божествената Школа, за да може да възприеме и приложи Великата Истина на Христовото Учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка за развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата.

Аз препоръчвам зачитане към установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несвършенство на обществените и държавните строи може да се изправи чрез самоусъвършенстване, понеже е казано: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш Небесни съвършен!”

Църквата трябва да върви винаги в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

С политика не се занимавам, защото тя не съставлява за нас никаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам кое е разумното, доброто.

За да се схване Божествената Мъдрост и да се разберат Божествените истини, изискват се знания за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да учат и напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат преподаваните им уроци. В противен случай могат лесно да се откажат от една работа, която не би била по силите им. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето учение се прилага закона на разумната свобода. Който дойде, няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никому нищо не се налага, а на всички помагам по желанието им със съвет, упътвания и рационални лечебни средства, съобразно живата разумна природа. И всичко върша абсолютно безкористно. Бог, комуто служа, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид горното заявявам: Всички тъжби, оплаквания, показания и критики към мен, от когото и да било, са лишени от всякаква истинност и основание.

Моето учение е изложено в повече от шест печатни тома. Моят живот, който е открит за всички и може всяка минута да се провери, няма нужда от защита. Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, а животът ми е общопризнат образец на подражание.

Нищожните на брой изключения на застой в развитието се дължат очевидно на атавистически причини, т.е. ако измежду множеството мои слушатели има един-два случая на душевно разколебание и морална поквара, това се дължи на самите тях, от родителите им. Техният минал живот и сегашното им поведение ясно свидетелствуват за това, че те не са мои ученици, макар и да се явяват някога при мене.

Друго няма какво да кажа.

/п/ П.К.Дънов

СЛАВЯНИ – ДЕЦА НА БОГА Часът на вашето Призвание удря!

Нека покажем какъв метод се налага на славяните, за да постигнат своето обединение, но не обединение частично, но обединение човешко: никакво насилие!

Да приложат Светлината, Живота, Любовта и Свободата! Славяните наближават към златния век на своята история. Но само при тия условия те ще могат да изпълнят своята мисия!

Учителя Беинса Дуно, висш пратеник на Великото Всемирно Бяло Братство, на 8 октомври 1898 г. в град Варна изнася една от емблематичните беседи за своето идване – „Призвание към народа ми”. Учителя дава едно оглашение на всички братя и сестри за великото встъпване в Царството Божие. Българският народ заема

На стр. 2

Младият Петър Дънов

I. Американското научно-богословско училище в Свищов.

1. Свищов през този период.

По онова време Свищов е един от най-големите и аристократични български градове. Мощното развитие на всичко ценно, смислено и красиво там е плод на патриотичния и просветителски дух на местните граждани. Около 600 спомоществуватели са допринесли за изграж-

дането на училища, читалище с театър, църкви и др. Градът тогава е на едно от първите места в културно-просветно отношение в България. Едни от първите уредени училища са създадени там: класно градско мъжко училище и девическо училище към женско дружество „Съгласие”. С решение на Народното събрание от 1883 г. е основана Държавната търговска гимназия – първата на

Балканския полуостров. Гражданите на Свищов, обладани от възрожденски дух, създават първата Обществена библиотека в България. По това време в града усилено работи и печатница – издателство на методистката мисия.

Етническият състав на населението е разнообразен и всяка група е представена със съответната религиозна институция – храмове, настоятелства, свеще-

нослужители и свещени книги. Три от десетте световни религии, изучавани в Американското училище, се изповядват в Свищов – християнството в своите три големи деноминации (православие, протестанство и католицизъм), мюсюлманство, юдаизъм.

2. Възникване на училището. Началото на методисткото движение в Свищов е положено през 1863 г. от добре

На стр. 3

Коиито чакат Господа

От стр. 1

Зазоряването в живота представя Любовта. Изгревът представя Мъдростта, а Истината е зенитът, най-високата точка на слънцето, от която то никога не залязва. Носете тези мисли в ума си и чрез тях проверявайте своите състояния.

Казвам: всичко, каквото досега сте чули и продължавате да чувате, е Словото Божие. Който се храни с това Слово, гладен не остава. Който не се храни с него, винаги гладен ходи. Словото е хляб и водата, които поддържат живота. В такъв случай, питам: кой хляб е по-добър – пресният или коравият, от няколко седмици приготвен? – Пресният, разбира се. Коя вода е по-хубава – тази, която днес извира или онази, която е извирала преди хиляди години? – Днешната вода е по-хубава. Кое слънце е по-важно за вас: слънцето, което днес изгрява или онова, което преди хиляди години е изгрявало? – Днешният изгрев е най-важен. Значи, най-важно за хората е Словото, което Бог днес им говори. В миналото Бог е говорил на хората според степената на тяхното развитие. И в бъдеще ще им говори, пак според степената на развитието им. Когато детето е малко, майка му говори по един начин. Като стане голям син или голяма дъщеря, тя говори по друг начин. Обаче било за детето, на което майката говори, било за човека, на когото Бог говори, важен е сегашният момент.

Казват: едно време майка ни говореше като на деца, езикът ѝ беше по-строг, по-назидателен. Сега ни говори като на големи, като на разумни хора. Обаче между

първия език на майката и сегашния няма никакво противоречие. На малкото дете пък тя говори по негов маниер, тя изкривява думите, приспособява се към него, за да я разбере. Ще дойде ден, когато майката ще говори на детето си със съвършен език. Този език е езикът на изгряващото слънце, т. е. езикът на Мъдростта. В езика на Любовта е позволено на майката да бърби, да изкривява думите, според развитието на детето, но в езика на Мъдростта не се позволяват никакви изкривявания, никакви промени. Мъдростта всичко изправя. Нейният език е съвършен. Истината пък оценява всичко в своята пълнота. Тъй щото, какъв е бил животът ви в миналото, не е важно. Оставете този живот настрана. Какъв е животът ви сега, това е важно за вас. За бъдещето не мислете. Когато се изправите пред бъдещето, то става настояще. Миналото е минало, настоящето е бъдеще, бъдещето е бъдеще, настояще. За тези два живота на настоящето не мислете, мислете само за сегашния си живот!

Казват: кое е най-важното нещо за човека? Най-важно нещо за човека е да се храни; най-важно нещо за човека е да гледа; най-важно нещо за човека е да слуша; най-важно нещо за човека е да вкусува от сладостта на Словото Божие; най-важното нещо за човека е да расте, да чисти сърцето си, да развива ума си и т. н. По-хубави неща за човека от тези няма. Всички други неща са преходни. Човек расте до известна възраст, след което растенето спира. В това отношение, растенето на човека мяза на изкачването му на някой планински връх.

Той бърза да се изкачи, иска час по-скоро да стигне върха, вследствие на което се изпотва, изморява. Щом се качи на върха, поогледа се наоколо, поседи малко и мисли вече за слизане. Той вижда, че не може да живее на върха, не познава законите. И наистина, законите на високите места са съвсем различни от тия на низките места.

И тъй, изкачването нагоре представя младостта; слизането надолу – старостта. Младият се качва на върха, поседи малко, но вижда, че не може да живее там дълго време и постепенно започва да слиза надолу. Слизането надолу е остаряването на човека. Той вижда, че силите му го напушат, тялото му се пригърбва, очите и ушите му отслабват, не му се яде, нищо вече не му е сладко и приятно. Тъй щото, докато се качваме на планината, животът има смисъл. Защо? – Защото сме още в младостта. Започнем ли да слизаем, животът губи своя смисъл. Защо? – Защото влизаме в старостта. Младостта и старостта, т. е. качването и слизането, са фази на обикновения, на временния живот. Обаче, във вечния живот има постоянно качване. В този живот човек може да слезе само когато пожелае да помогне на някого. След това пак се връща назад, т. е. пак продължава качването си нагоре. Както във физическия, така и в духовния живот има качване и слизане. Когато човек се обезсърчи или когато животът му се обезсмили, той е слязъл от върха. Насърчи ли се, той пак се качва на върха. В този смисъл Любовта, Мъдростта и Истината са високи върхове, на които качили се човек веднъж, там

трябва да остане. Той трябва да устои на законите, които съществуват на тия върхове! Не устои ли, той ще остарее, а едновременно с това ще изгуби и силата си, и здравето си – всичко, което дотогава е имал. И тогава, като мине покрай него великата майка – Любовта, ще каже: „Да ида да го събудя!“ Като го събуди, тя ще го качи отново на върха. Като знаете това, не трябва да се обезсърчавате. Който веднъж се е събудил, да гледа, да не заспи; който спи, да пожелае Господ да го събуди. Който се качва на планината, той трябва да изучава законите на планината, за да не слезе долу; който слиза от планината, да се моли на Бога да го събуди, т. е. да го тури в пътя, да започне да се изкачва.

Сега онези от вас, които ще тръгват за София, ще гледат да се свържат с Бога, ако искат стъпките, както и пътищата им да бъдат прави. София е емблем на мъдростта. Не трябва да слезете в София, но да възлезете към нея, като място на мъдростта. Който няма да заминава, те ще останат тук, на високите места. Който слиза, остарява; който се качва, той се подмладява. Искате ли да разберете смисъла на живота, вие трябва да направите вътрешна връзка между трите върха – Любовта, Мъдростта и Истината. Разберете ли смисъла на живота, ще можете да живеете и на високите места. Ето, толкова време вече, как ние живеем на рилските височини, благодарение на каракачаните и на техните коне. Те ни донасят хляб, картофи, боб, масло, сирене и т. н. Щом има тия неща, и песни има, и проповеди има. Каракачанинът

представя живота, който иде с конете си да донесе нещо за хората на земята. Докато животът ни носи нещо, ние ще има какво да ядем и пием, а заедно с това ще слушаме Бог да ни говори.

Казвам: каквото сте чули досега, приложете го, без да се спирате върху миналото. Най-важно за вас е да имате насъщния хляб. Хлябът е Словото. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да слуша Словото Божие! Казано е в Господнята молитва: „Хляб наш насъщний, дай ни го нам днес!“. Словото е насъщният хляб за душата, от който тя се нуждае всеки ден. Когато душата се храни със Словото Божие, тя става мощна, велика. Който е хранил душата си със Словото, днес той е гражданин на Царството Божие. Сега и вие се приготвяте да станете граждани на това Царство. Ако се храните със Словото Божие, вратата на това Царство ще се отвори и за вас. За тази цел, вие трябва да бъдете абсолютно здрави: да имате здрави крака, ръце, очи, уши, мозък, сърце. Не мислете, че ако сте болни, ще ви занесат в Царството Божие на носилка. В Царството Божие болни не приемат. Отвори ли се веднъж вратата, вътре ще влизат само ония, които са здрави и могат да станат. Който са болни и не могат да станат от леглото си, те ще чакат, докато втори път се отвори вратата на Царството Божие. Това значи: които чуят гласа на Господа, те ще оживеят; които не чуят гласа на Господа, те ще останат за други времена.

Следователно, който се е качил на планината, там да остане, да не слиза долу. Който е слязъл вече, да се моли на Бога, пак да се качи. За тази цел не късайте връзката си с каракачаните, т. е. с живота! Нека те слизат и се качват, да носят всичко онова, което

е необходимо за поддържане на живота в планината.

Желая ви днес да прекарате деня весело: да орете, да сеете, да жънете и будни да бъдете! Когато Господ дойде, човек е буден и готов да възприема. Дето е Бог, там има и живот, и светлина, и свобода. Дето Бог отсъства, нищо не става. Без Бога животът е неплоден. При това положение, всеки чувства, че му липсва нещо съществено.

Сега ние почакаме малко да изгрее слънцето. С изгряването на слънцето и силата на човека се увеличава. Затова именно е казано в Писанието: „На онези, които чакат Господа, силата ще им се удвои“. Това значи: Любовта, Мъдростта и Истината ще дойдат за онези, които чакат Господа. Това е казано преди две хиляди години. Сега на вас казвам: не е достатъчно само да чакате Господа, но да бъдете свършено готови – здрави, облечени, чисти, та като се отвори вратата на Царството Божие, веднага да влезете. Всеки сам ще влезе тържествено и свободно, няма да чака някой да го бутне или на носилка да го внесе. Бъдете готови, защото вратата скоро ще се отвори. Както светлината навсякъде влиза сама, свободно, без да я канят, така и вие трябва да влезете в Царството Божие. Такъв е законът. Щом се отвори вратата, влезте и не питайте: време ли? Приемат ли ме вътре? Ако вратата не е отворена, ще се приготвят и ще чакате, докато се отвори. Докато чакате, трябва да работите, да придобиете нужната свобода в постъпките си. Бъдете като светлината, ако искате да влизате безпрепятствено в Царството Божие. Това е първото условие за влизане в Небесното Царство.

12. Беседа от Учителя, държана на 10 август 1931 г., 5 часа сутринта.

СЛАВЯНИ – ДЕЦА НА БОГА

От стр. 1

особена част в туй дело, а именно да разпространи Божието Слово. Но „Призвание към народа ми“ е призив към целия Божествен народ, пред който се отварят портите на Новия Живот: „В този живот са призвани да вземат участие всичките избрани люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на човеческия род. Туй живо Слово е благовещение, дадено нам от самия Небесен Отец“.

„Аз ида отгоре по висше разпоредение на Бога – вашия Небесен Отец, който ме е натоварил с великата мисия да ви предупредя от лошия път и ви благовествам Истината на Живота, която слиза от небесното жилище на вечната Виделина, да просвети всякой ум, да възстанови всякое сърце и да въздигне и обнови всички духове – отбрани чада на Истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което славянското семейство, коляното Юдино, ще стане огнище. Вождът на спасението, помазанникът Сионов, царят Господен, братът на страдающите, ще пристиг-

не във всичката Своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на тоя свят“.

Учителя не просто предсказва съвременната голяма катастрофа, той иде да ни утеши (Христос говори за Утешителя, който идва), четой край настава за всичко нестабилно и преходно, което гние и няма здрави корени. „От гледището на Новото човечество не ни очаква никаква голяма катастрофа („Новото човечество“, 19.08.1920, Търново).

Братя и сестри, Братство на Любовта и Мира, приятели Христови, вълнуващо е времето, в което живеем! Ето – криза подир криза и старото си отива. Страдание има, но родилно е туй страдание. Любовта иде!

„Новата вълна“, дете иде от Слънцето сега, помита всичко нечисто, всичко погрешно, всичко неразумно. И тия топли и студени вълни, земетръси, ветрове и разни катаклизми са резултат на тая вълна. Треска тресе Земята. Бог ни праща Своето чистилице, „за да се родим изново“, „да станем като децата“ (Разговорът на Никодим с Христос).

В 1920 година, на събора в

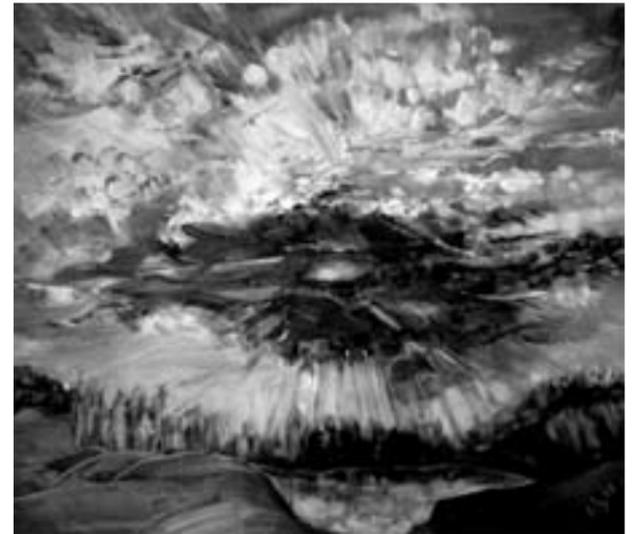
Търново, Учителя разяснява, че когато Слънцето и Земята са направили по сто милиона обръщания, следва едно изключение. Казва се, че нашата Земя и нашето Слънце са близо до такова изключение. В него седят две възможности. В една от обръщането с низходяща степен предизвиква изгасване на Слънчевата система. Другата възможност предлага възходяща степен на развитие – когато Слънчевата енергия се увеличи десет пъти. Но нека проверим степента на валидност на тия две възможности. Оня полюс на смъртта и тъмнината притегля всички човешки желания в низходяща посока. Но когато Любовта иде и Живият Бог от две хиляди години насам приближава Земята с все по-голяма сила и мощ – чрез Христовата Любов, чрез Мъдростта на Учителя и чрез Истината на Божия Дух, как би угаснал животът на Земята! Понеже Христос е самият Живот, Божието Слово вече е дадено! И Божието обещание за идването на Царството Божие не подлежи на съмнение.

Евангелските пророчества говорят, че Господ ще съз-

даде нови сърца, направени от плът, и в тях ще се засели Духът Му и ще Го познаят, от малък до голям. И тъй, новият човек, който живее с новите идеи, „в него има подем, енергия, живот – растене“, а човекът със старите идеи уповава на своя страх, „страхува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да разбогатява, осигурява се в разни банки, в разни дружества“. Учителя – застъпник за Новото, вестител на еволюцията, казва: „Това са стари хора, които мислят за осигуровки. Най-добрата осигуровка, това е смъртта, това са гробищата на човечеството... Там, в гробищата, са заровени и царе, и свещеници, и проповедници, и музиканти, и поети – все за своите грехове“.

Като питат Учителя защо умират хората, той казва: „Хората умират от своите стари идеи. Тогава как ще възкръсне човечеството? Казвам: станете млади, станете носители на Новото Божествено учение, на което емблемата е братството“.

На физически и духовен план славяните носят гена на побратимяването. По

съдържание и смисъл славянин е този, „който познава своя Баща и върши Неговата Воля“. Тия души, които любяат Бога, са носители на Словото... Там, в гробищата, са заровени и царе, и свещеници, и проповедници, и музиканти, и поети – все за своите грехове“.

„Братство трябва да има в тоя свят! Това Учение трябва да възприемете. То се проявява от всички добри хора, от всички майки и бащи, от всички братя и сестри. Самопожертване трябва в този свят, доста лъжи! Някои казват: „Колко ще ми се заплават, за да служа?“. Никакво плащане вече не трябва. Аз говоря за тези, които се считат християни, за другите не

говоря. За нашето Ново човечество и за Слава Божия самопожертване се самият Син Божий!“

Учителя Беинса Дуно се жертва за нашето възлизане към йерархията на Всемирното Бяло Братство: „Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертва живота си, имота си и честта си – всичко за тебе“.

Самопожертвование! Братство! Славянство! „Ще дойде тази Нова култура в света, на която никой не се е надявал и която никой не е виждал, всички ще бъдете граждани на тази Нова култура, на това Ново човечество!“

Катя Христова

Младият Петър Дънов

от стр. 1

известния американски мисионер д-р Алберт Лонг. При своето посещение в града той се запознава с някои от тогавашните градски първенци и на събрания в частни къщи намира последователи. Първият от тях е Стоян Руевски. Неговият син Асп. Руевски по-късно става учител на Петър Дънов. Когато през 1882 г. се отваря Американското научно-богословско училище в Свищов, то има два отдела – първоначално (основно) и класно (гимназиално) с пансион. Класното училище е само за момчета и има три курса: I курс, тригодишен – с подготовка за Роберт Колеж в Истанбул; II курс, петгодишен – научен; III курс, петгодишен – богословски. Създаден е и двугодишен курс по богословие за ученици, завършили класно училище.

През 1886 г. е построено специално здание, наподобяващо стила на модерната тогава виенска архитектура. Тази сграда функционира до 1896 г. За изграждането и е закупено подходящо място в центъра на Свищов и по план в нея са предвидени помещения за учебни класни стаи, за кабинети по физика и химия, снабдени с надлежни пособия и учебни материали и спомощни за онагледяване на учебните занятия. Учебниците са написани специално за подготовка на протестантски мисионери.

В новата сграда, която гледа към хълма край града, са отделени и помещения за учителския персонал. Пансионът към училището е предвиден за учениците, живеещи извън Свищов. Пръв директор на училището е И. С. Лад с преподаватели Миндо Г. Вълчев, Г. В. Попов, Йордан Икономов, Стефан Томов и Гаврил Илиев.

3. Учебната 1884/1885 г.

По онова време транспортната връзка между Варна и Свищов се осъществява през Русе с влак и оттам с кораб на някоя от двете корабни агенции – руската или австрийската. В началото на календарната 1885 година, през второто учебно полугодие (срок) Петър Дънов се записва в III курс на Богословския отдел на Американското научно-богословско училище в Свищов. За да постъпи директно в III курс, вероятно са му признати общообразователните предмети, изучавани във Варненската държавна реална гимназия през трите и половина учебни години.

4. Учебната 1885/1886 г.

Още в началото на новата учебна 1885/1886 г. се случват

две важни исторически събития – съединението на Княжество България и Източна Румелия на 6 септември и Сръбско-българската война, която започва на 2 ноември. Войната заплашва да прекъсне поне временно работата на Мисията, но това се случва за кратко само в девическото училище в Ловеч.

В свищовското училище предметите, свързани с религия, се водят от Стефан Томов, а десетте световни религии се разглеждат като средство за приближаване на човека към Бога. История на цивилизацията преподава Йордан Икономов, а английски език – Габриел Чалис.

Първият випуск от 4 човека завършва на 25 юни 1886 г. От тази паметна дата има снимка на току-що дипломираните се пастори Иван Димитров, Петър Василев, Банчо Тодоров и Иван Тодоров, заедно с учениците Христо Бъчваров и Петър Дънов, които завършват на следващата година. В специален отчет са дадени кратки сведения за всеки един от снимката. За Петър К. Дънов е отбелязано, че баща му е свещеник и че посещава училището от година и половина. През същата година четиримата завършили получават назначение като помощник-проповедници.

5. Учебната 1886/1887 г.

Като ученик в Свищов Петър Дънов прави впечатление на високоинтелигентен и ерудирани младеж, изявява се в диспутите в училището, изучава чужди езици – английски, френски, руски; създава хубави, братски взаимоотношения със съучениците и преподавателите си, които искрено са го обичали и уважавали.

На 24 юни (сряда) 1887 г. Петър Дънов заедно със своите съученици получава Актат (диплома) от Американското научно-богословско училище в Свищов, признаващ пълния петгодишен курс на Богословския отдел на училището. Поведението на ученика е примерно. Оценка му са, както следва: Закон Божий – мн. добър; старобългарски език – удовлетворителен; български език – добър; английски език – добър; френски език – удовлетворителен; психология и логика – мн. добър; история и география – мн. добър; математика – добър; естествена история (биология) – мн. добър; физика – мн. добър; химия – удовлетворителен; политическа икономия – липсва оценка; рисуване – мн. добър; тълкуване на Св. Писание – отличен; доказателство на

християнството – мн. добър; църковна история – мн. добър; догматическо богословие – добър; хомилетика (красноречие в проповядването) – мн. добър; пасторско богословие – отличен; история на цивилизацията – липсва оценка.

Това е вторият випуск завършващи с правоспособност пастор. Имената тази година са две: Христо П. Бъчваров, за когото след завършването му не се знае нищо, и Петър К. Дънов.

Има един интересен факт, който съпътства живота на Петър Дънов. Навсякъде, където учи – в Хадърча (Никлаевка), във Варна, в Свищов, а след това и в САЩ (Медисън и Бостън), той е заобиколен от забележителни за времето си просветни дейци, а учебните заведения са с едни от най-модерните програми и оборудване. През 1871 г., когато малкият Петър започва да учи в основното българско училище в село Хадърча, на работа постъпва Стефан Колчов. По време на неговото учителстване нараства значително броят на учениците – 116 момчета и 17 момичета. При постъпването на Петър Дънов във Варненската гимназия през 1879 г. става една от първите две модерни гимназии в Княжеството. Във Варна Петър Дънов среща виртуозния си учител по цигулка и по музика – едно благоприятно условие, подпомогнало по-късно създаването на множество авторски музикални произведения.

II. Мисия в Хотанца.

1. Учител в Хотанца – 1887/1888 г.

След завършването на училището в Свищов Петър Дънов получава мисия от Методистката църква в Хотанца – малко село в Северна България, разположено в Добруджанското поле, на 26 км от гр. Русе. През учебната 1887/1888 г. той е учител в местното начално училище при църквата, същевременно е и проповедник в тамошната методистка църква.

Публикация в „Християнски защитник“ от 13 декември 1888 г. споменава за ежегодна среща на Българската методистка мисия, проведена в Русе от 20 до 24 септември 1888 г. Автор на статията е преподобният Стефан Томов: „Работата в с. Хотанца е изключително окуражителна. Брат Дънов, заминал за Америка преди няколко седмици, е свършил чудесна работа в това място. Най-обнадеждаващото нещо във връзка с дейността в този район е това, че всички членове се стремят да дават деса̀тък от всичко, което имат, за

подкрепа на Божиите дела“.

От този период има фотография на Петър Дънов, правена вероятно в Русе. Засега е известно, че с кратко посвещение е изпратена поне на двама души. До сестра си Мария той пише: „Русе, 24 ноември 1887 г. В знак на искрена братска любов подарявам за спомен лика си на Мария П. Стамова. Помнете ме в Исуса. Ваш искрено любящ брат. Блажени ония души, които живеят в Небесна любов. Хотанца“.

На снимката до Петър Василев, съученика му от Свищов, е написано: „Русе, 1 април 1888 г. В знак на приятелска и братска любов в Исуса подарявам лика си на П. Василев. Помнете ме в Христа, понеже в Него ще живеем завсякога и ще се радваме. Блажени онези души, които са съединени в Христовата Любов. Ваш брат и приятел в Христа – Петър К. Дънов. Хотанца“.

2. Спомени на Ангел Желязков, преразказани от Галилей Величков.

По онова време Хотанца е малко и непретенциозно селце на около 20 км от Русе. От няколко години жителите му се радват на очакваната от векове свобода и бързат да дадат деен израз на своите потиснати копнежи. Топлият повеи към нов живот и у хотанчани показва стремежа към духовна светлина, която започва с обикновеното знание – четмото, писмото, смятането, природознанието, рисунките, звездите и пр.

Хотанчани нямат нарочна сграда за училище, но се намира един добър, обичащ просветата българин, който отстъпва една по-голяма стая. Нямат много пари, за да възградят своя учител, но затова пък са готови да го нахранят, като всеки дом, откъдето е излязло дете за школото, е готов да отдели от залька си, за да го поднесе заедно със скромното домашно ястие. Ето условията на хотанчани, при които са дали гласност за търсене на учител на близки и далечни чак в Русе. При такава обстановка не могат да задържат учител, а децата растат, стремят към знание напират като

пролетен импулс. Останалите деца ... чакат своя учител.

Един ден в селото пристига млад, спретнато облечен човек с граждански дрехи и куфарче. Под едната ръка той притиска нещо в странна цилиндрична кожена кутия – неговата цигулка. Той идва да даде първи знания на внушителна група от деца, примесени с такива, които са оставили зад гърба си детството. Без вълнение, но с дълбока увереност пред децата застава очакваният преподавател и с необичайна повешина им помага да направят първите стъпки по пътеката на знанието. За него не е било трудно да ги научи на четмо и писмо. Известна е методиката за тяхното усвояване. Но на всички е правела впечатлението неговата способност да предаде сложното знание за природните сили и закони на достъпен детски език, да го опрости и да го направи разбираемо. Часовете извън класната стая са били часове не само за отход и освежаване, но и за запознаване с чудните творения на великата Майка Природа.

И ето, че часовете с новия преподавател почнали да стават приятни и очаквани. Много често той е влизал в клас със своята цигулка. Тогава децата притягвали дъх. Те за първи път виждали музикален инструмент, различен от гайдата или пискливия кларинет. За първи път чули на този инструмент песнички, които бързо заучили. За първи път зазвучали напеви, които приличали на песните, слушани по седянките, но те били някак си по-мелодични и внасяли хармония в детските сърца. Слушайки тази странна, милваща музика, децата напускали класната стая без обичайния глъч и шум – напускали класа преобразени. Това направило впечатление на родителите, които по-сетне са имали възможност в своя дом да чуят пеещата цигулка.

Новият учител давал не само знания, но и възпитавал децата. Познати на всеки педагог са буйствата на децата. Там често чувствата вземат надмощие и невинни наглед постъпки стават причина за

горчиви обиди, дори и лют побой. Тогава настъпват нежелателни моменти на плач между битите, оплакване срещу побойниците. Тогава децата търсят да излезат някому мъката си, което най-често правят, изтичвайки до своя преподавател и искайки неговата намеса. Той нежно изтривал сълзите на разплаквания, макар и виновник за боя. След това заедно отивали там, където е станало събитието, за да се убеди виновният в своята погрешка и да изобличи онзи, който умислено клевети другарчето си. Няколко такива случаи са били достатъчни, за да се убеди класът, че не могат повече да мамат своя учител. Тогава той бащински поискал никога да не го занимават с лъжа и клеветата. Така възпитателният процес прераснал в самовъзпитателен, който става опорна точка на изграждащия се характер.

3. Песента „За Небесния Цар“.

В Хотанца Петър Дънов създава текста и музиката на своята първа песен „За Небесния Цар“. Тя е композирана в стила на протестантските духовни химни и е посветена на един от най-тайнствените образи в Стария завет – Мелхиседек, за когото в Библията е само загатнато. Мелхиседек е Цар на Небесния [Йеро]Салим и „свещеник на Всевишния Бог“, който поздравява и благославя Авраам.

4. Жребий за отпадане на казармата.

Имало нареждане момчетата от всяко военно окръжие да теглят билети, в които един билет е за пълно освобождаване от военна служба, а няколко билета са за съкратена военна служба. Според този военен закон, актуален в следосвобожденска България, на всеки 25 000 донаторници един се освобождава, ако изтегли билетче, на което пише „да“. Когато се явява пред комисията, Петър Дънов изтегля именно този печеливш жребий. Това различава името му от всички военни списъци и властите никога повече не го търсят.

(със съкращения)

Епистоларни диалози

№63

Получено на 3 септември 1901 г. [Бел. на П. К.], [Пловдив] Люб. бр. Киров,

Надявам се да сте добре и да се подвизавате с вяра в Любовта Господна. Ний сме сега в Пловдив и ще сме тук до идущата седмица, след което с Божието благословение ще се отправим по-надалеч, към София.

В настоящото писмо Ви изпращам моя деса̀тък за Господа за месец август, моля, предайте го на бр. Тодор. Аз щях да му пиша, но не знаех дали се е завърнал. Поздрави бр. Мелкон нарочно, а тъй също бр. Колесников, Николай и всички други. Нека се подвизаваме усърдно. Господ е наш пастир и водител. Той не ще ни лиши от нищо добро.

Вяра, вяра непоколебима в Господа, тук е силата на нашия живот. Любов, любов непрестанна, това е, което Господ наш иска. Пишете ми, щом се улесните. Адрес: Книжарница Иван Игнатов, Пловдив. Поздрави госпожата си. С искрен поздрав.

Ваш верен: П. К. Дънов

В делото ще има малко мъчности, но те ще се премахнат. Молете се усърдно. Мир вам от Господа. Ний минахме през Нова Загора, Стара Загора, Казанлък, Калофер, Карлово и Хисарските бани. Всякъде Господ е уреждал пътя и ни е крепил във всички случаи да носим всичко според Неговата блага воля.

№ 54

гр. Бургас, 3 септември 1901 г., [до] гр. Пловдив Люб. ми бр. Дънов,

Писмото ти получих и двата бона от 4 лева деса̀тък за м. август. Оня ден получих писмо от Д-ра. Между другото щом ми пишеше, предложил ми беше да ми вземе от Франция машини за пране, които коствали около 15-25 наполеона. Но за това нещо възстана жена ми, та и мен не ми беше твърде присърце.

Аз му писах, че твърде ми е присърце да почна комисионерство при дядо си и ако се може да ми се помогне с 50 наполеона. Сега ти виждаш щом искам аз. Ако виждаш за добре, ти подеиствай за това пред него. Аз вярвам, че ще успея в тази работа, при това и много свободен ще бъда да наглеждам и делото Божие.

Ний тук с бр. Мелкон се молихме за мен да ми се даде работа. Отговорът беше да се отнесем до теб и ти да ходатайствуваш за мен. Сега моля, походатайствуй пред Отца за това.

Аз работата, която щях да върша, се осуети, така че нищо за сега не върша, нито пък имам възможност. Тези дни зле бях се болял от обрща, но Господ ме привидна.

Мелкон засега е много добър духовно, смее да го похваля. Той съвсем се измени, почна да става вразумителен. Той се отдели от онези, но доста го оставиха дължен.

Вчера имяхме събрание в „Каманете“ – знаеш, гдето не можахме

да отидем. Там беше и Курустов, и Юрдан – младият момък. Доста добре прекарахме. Поучавахме се, молихме се и пр. От Курустов все има надежда, а така също и от Юрдан, но този, последния, като че го пораздумали другите братя да не дружи с нас.

Въпросът ни засега е да си хванем стая. Тодор не се е върнал още. Той писа, че се спогодил да плаща дълга си за три години, но колко дълг, не знам.

Николай и Пачеджиев са в Ст. Загора и Казанлък на обиколка по проповед.

Миналата седмица Бог проводи още една жена да иска помощта Му. Нито Д-рът, нито никой досега не ѝ е помогнал. Тя има разклабеност – от кръста до колената. Аз питах. Позволи се да се лекува.

Сега моля, питай и за нея кога ще бъде добре? Колко дни се опеределя? И ходатайствуй за оздравяването ѝ. При това кога и кога да я посещавам. Жена ми дава знак на смирение. Така щото, моли се и за нея.

За много работи те задължавам, братко, но бъди милостив и ако можеш, отговори ми на въпросите, гледай да не забравиш (зачеркнато), за които виждаш, че има нужда да се отговаря.

Приеми сърдечните ми поздравления от мен и Мелкон.

Твой верен в Христа Господа: П. Киров
Ти, вярвам, че ще се отрудиш доста, но Бог, на Когото служим, да те закриля в делото на Святото Му име. Туй е молбата ми.

Същия

ВАСИЛ НИКОЛОВ УЗУНОВ

Учител, писател, преводач, редактор, масон

В документалната хроника „Всемировият учител Беинса Дуно и Велико Търново“, том I, издаден 1995 г., на стр. 24 за 1903 г., Елена Иларионова разказва следното:

„...В това време моят интерес за духовния свят растеше. Запознахме се с учителя на моята братовчедка Васил Узунов, който преподаваше литература и същевременно беше писател... Една вечер поканих в дома семейство Узунови, моята братовчедка и... хванахме се за ръце в кръг около масата. Трябваше да пазим голяма тишина, а Костадин изгуби търпение и излезе навън с детето на Узунов.“

Очевидно на Васил Узунов не са чужди духовните търсения и в Търново той е привлечен в кръга на спиритистката Мария Казакова, учителка, с която Петър Дънов е започнал кореспонденция от 10 дек. 1901 г. Запознанството между П. Дънов и В. Узунов вероятно е станало през пролетта на 1903 г. при гостуването на П. Дънов в нейния дом. И духовните търсения са ги сблизжили.

Васил Николов Узунов е роден в Горна Джумая, дн. Благоевград, на 8 април 1873 г. Завършил е Солунската българска класическа гимназия през 1896/1897 учебна година. Есента на 1897 г. записва Историко-филологическия факултет в София и го завършва през лятото на 1901 година. Като студент редактира „Български търговски вестник“ през 1897 г. от бр. 179 до бр. 218.

Жени се на 21 февр. 1899 г. и до лятото на 1904 г. има

само едно дете според „Сведения за учителите в пълните и непълни средни учебни заведения в България през 1903-1904 година“, София, 1904, с. 94.

Учител по литература е от 1 септември 1901 до 31 август 1902 г. в Битолската мъжка гимназия. От 1 септември 1902 г. до 31 авг. 1904 г. е учител във Великотърновската държавна девическа гимназия „Митрополит Климент“ – периодът, за който разказва Елена Иларионова. (Не трябва да го бъркаме с учителя Васил Узунов, роден в Разград на 1 ян. 1863 г., който не е писател.) В Търново е учител в същата гимназия, в която Мария Казакова преподава ръководие. Изключително интересно е сведението в Годишния отчет на гимназията за 1903-1904 г. в частта си, в която се съобщава, че на ученичките са били четени лекции по предмети, които не се преподават в гимназията. И наред с тези свързани със семейството и училището, с етиката и брака, под № 13 е записана темата: „Хипнотизъм и Спиритизъм на Юнг“. Кой е изнесъл беседата, не е упоменато, но несъмнено един от двамата – или Казакова, или Узунов, е сторил това.

След това, със заповед 992 от 9 юли 1904 г., от 1.09.1904 до 31.08.1905 г. Васил Узунов е бил назначен за учител във Видинската държавна мъжка гимназия. Във Видин е отпечатал книгата си „ВИХРУШКИ“, за която се споменава в кореспонденцията между Учителя и Пеню Киров през 1905 г. Това е още едно доказателство за духовна близост между Васил Узунов и Учителя

Петър Дънов.

От 1.09.1905 г. до 1908 г. Васил Узунов е преместен в Първа софийска мъжка гимназия със заповед 1651 от с.г., в която учителства до 31.08.1908 г. Тук той става един от учредителите на „Психическото дружество“ със седалище в София, чийто устав е утвърден на 30 декември 1905 г. Председател на дружеството е Велико Граблашов (Васил Граблашев), а Васил Узунов е избран за касиер. „Целта на дружеството е изследване по научни методи на интересните и тайнствени прояви на човешката душа в областта на психологията...“

От 1.09.1908 г., със заповед №1671 от с.г. Васил Узунов е изпратен в Шуменското педагогическо училище. И го виждаме през 1909 и 1910 г. на събора на Веригата във Велико Търново като представител от гр. Шумен. За тази покана може би е изиграло роля познанството му с Петър Дънов, осъществило се при пребиваването му в Търново през 1903 г. Вероятно това познанство е продължило с лични срещи през 1905-1908 г., когато Узунов е учител по литература в Първа софийска мъжка гимназия. По същото време Петър Дънов вече живее в дома на Петко Гумеров на ул. „Опълченска“ 66. Наблизо, на същата улица, но отсреща, на № 69, живее редакторът на сп. „Родина“ и „Виделина“ Тодор Ив. Бъчваров, техен общ познат. В списание „Родина“ на Бъчваров през 1900/1901 г. П. Дънов е бил „отговорник“, а Васил Узунов започва да печата

свои разкази също от 1901 г. Бъчваров издава три книги на Узунов: „Атлантида“ през 1906 г., „Магията в Индия. Магия или хипнотизъм?“ и „Пробуждане“, и двете през 1909 г. Дружбата между тримата продължава с десетилетия.

Вероятно през периода 1907-1908 г. е станало и сродяването между Петър Дънов и Васил Узунов. Както по-горе споменахме, до 1904 г. Узунов е имал семейство и дете.

Може би нещо се е случило с това му семейство, защото Васил Узунов се жени повторно, този път за Йорданка Пенкова Стамова – племенница на П. Дънов. (Дали тази женитба не се е осъществила със съдействието на вуйчо й Петър?) Йорданка е втората дъщеря на сестра му Мария. Родена е на 5 февр. 1886 г. във Варна. Завършва VII клас на Варненската държавна девическа гимназия „Мария-Луиза“ през лятото на 1905 г. с оценка „добър“ на зрелостния изпит. В графата „На какво мисли да се посвети“ е отбелязано – „да следва“.

Дали това се е осъществило, не ни е известно. В книгата си „В омайната Рила“ (София, 1927), на с. 19 Узунов споделя спомен: „Подобна съпротива на една варненка аз сломих преди петнадесет години. Доведох я от Самоков до западния край на Сухото езеро. Дотогава тя упорито твърдеше, че няма нищо по-красиво от морето. Като погледна на запад, дето великолепно се разстилал котловината на Рилската обител с безкрайните борови гори, тя смаяно извика: „Ооо! Имало нещо, по-хубаво и от морето!“.

Несъмнено „варненката“ е съпругата му Йорданка Стамова. От същата книга разбираме, че на тази екскурзия през м. август на 1926 (1927 г.) с него са били и синовете му: Димитър, ученик от VII клас (ок. 17 години), и Владимир, ученик от V клас (ок. 15 години). И от това следва, че наистина те са се оженили в периода 1907-1908 г.

През 1910 г. намираме името на Васил Узунов в списъка на учителите в Софийската духовна семинария, където, макар и за кратко, е преподавал литература – от 1 септември до 29 ноември с.г. Ще се върне да преподава отново там след десетилетия. От 1911 година Васил Узунов със сигурност се установява за постоянно да живее в гр. София. През 1926 г. има адрес на ул. „Братя Миладинови“ № 97.

През 1923 г. Васил Узунов заминава за Америка, отчаян от проваления идеал на България и с надежда, както казва съпругата му Йорданка, „да добие нови впечатления, да научи английски език и най-вече да припечели нещо за семейството си“, което тогава е вече с две деца. Връща се през 1925 г., измъчен от носталгия по близките си. Своите преживявания в Америка описва в книгата си „В Америка. Впечатления“ (София, 1926).

Васил Узунов е автор на 25 книги, написани с изключителна лекота. В книгите му автобиографичният елемент е силно застъпен. Преводач е на две книги за образованието от английски език и автор

на около 200 статии, публикувани в периодичния печат. Дългогодишен сътрудник е в „Църковен вестник“. Сътрудничи и във вестниците: „Илинден“, „Отечество“, „Македония“, „Слово“, „Зорница“, „Мир“, „Летопис“, „Демократичен сговор“, в християнското списание „Народен страж“, и както споменахме, в списание „Родина“ на Тодор И. Бъчваров. Редактор е на „Български търговски вестник“ през 1897 г. По-късно урежда и редактира литературните списанията „Заря“ (1929-1932 г.), финансирано от масонското акционерно дружество „Подем“, и „Мироглед“ (1922-1923 г.). Авторският състав, отбелязан на корицата на списание „Заря“, е представен от известни масони – учени, книжовници и литератори. Основните материали се пишат от редактора Васил Узунов, преподавател в Софийската духовна семинария (по литература).

С този даровит автор и изключително ерудирана и етична личност Петър Дънов е дружил през годините и се е сродил с него. В книгата си „Свърхчовекът сред българския народ“ (София, 1920), за Учителя Петър Дънов В. Узунов с присърбие отбелязва: „Преди малко яви се между нас мъж, който заяви, че иска да води българите по друмищата на дълг и нравственост. И не го харесахме...“.

Васил Николов Узунов напуска този свят на 7 септември 1948 г. в София, завещавайки ни едно богато книжовно наследство, съизмеримо по значимост с най-добрите образци на европейската литературна и философска мисъл.

София, май 2011 г.
Людмила Т. Димитрова,
библиограф

ПОСТАВЯМ ДЪГАТА СИ В ОБЛАКЪТ...

Защо трябва да се молим? Павел казва на едно място: „В молитвата бивайте постоянни“, а Христос казва: „Бдете и молете се“. Молитвата има трояк характер – тя се равнява на дишането. Човек трябва да се моли, та с това душата да диша и да възприема нещата. Молитвата е простор за душата, тя е съзерцанието на най-висшите чувства. С молитвата виждаме, че детето се моли. Тя е един зов и както дишането е необходимо за тялото, така и молитвата е необходима за душата. Човек от въздух се нуждае много повече, отколкото от храна. Доказано е, че най-много двадесет и пет минути може човек да не приема въздух, и ако приравняваме въздуха с молитвата, която е храна за душата, виждаме от колко голяма важност е тя за нея. Първият признак, че човек е влязъл в Божествения път, това е молитвата. Затова винаги, когато и да дойде настроение за молитва у вас, никога не бива да отлагате, а влезнете в тайната стая на вашето сърце, помолете се и тая молитва ще бъде приета. Отложите ли, възможно е вече Духът скоро да не дойде, за да ви настрои наново. Значи във всяко време ние можем да се молим. Между лошите хора трябва да се молим, за да искаме търпение. При това с молитвата човек об-

МИСЛИ НА УЧИТЕЛЯ ЗА МОЛИТВАТА

разува една крепост, непристъпна за лошите желания, които ако даже са нашествали душата, изхвърлят се навънка. Човек, който не се моли, за него са прекратени отношенията с Бога и като по тоя начин не се сношава вече с Него, злото настъпва.

Молитвата не бива да е едностранчива, само за облага, а понеже тя е един израз на душата, то с нея трябва да искате това, което нашият дух желае. Така, ако нямаме настроение за молитва, трябва само да съзерцаваме. Нашият дух, когато се отпривят към Бога с молитва,

изпуцат едно благоухание към Него също както цветето, което навреме се е разцъфнало. Та човек, който не се моли, се лишава, и то сигурно, от мириса на Небето. А пък за да не се лишим от този мирис, Господ ни изпраща страдания, които ни упътват към молби и моления.

Когато се молите, никому, ама абсолютно никому не съобщавайте за какво се молите и какво очаквате, докато резултатите не се проявят и докато делото не се изпълни. Защото ако някому съобщите, твърде е възможно да си попречите и тогава вие сам

ще сте виновният.

Всичките ни работи ще успяват, ако ги подкачаме с молитва. Който в молитвата е постоянен, ще види и ще се увери, че Господ е верен. Но в молитвата трябва да се постоянства дотогава, докато изгубите вече разположение да се молите, което показва, че на молитвата ви, така или иначе – положително или отрицателно, е отговорено. Но молитвата трябва да има и благодарствен характер за всички блага и благословения, които Господ ни дава.

Виждате понякога, че молитвата ви не помага

– молите се, а не получавате отговор. В такъв случай приличае на човек, който иска да повдигне едно бреме, но като не може, понеже не е по силите му, повиква друго на помощ и с него заедно успява да го повдигне. Някога такъв може да се нуждае от помощта и на един, и на двама, трима и повече човечи. Та следователно и ние при несполука в молитвата ще искаме помощта на един, двама, трима и повече братя и сестри – според степента на нуждата, докато сполучим.

Когато някой иска да се обърне към Бога по отношение на неговите сделки, той за това трябва да се обърне сам; а ако иска съдействие, трябва да има молитва от двама или трима. Затова, ако искаме да извършим нещо, ние сами не можем да се молим, а трябва да са най-малко двама или трима. Двама, това са двата полюса – положителен и отрицателен, а третият е направлението, в което трябва да се движат тия сили. Ако са трима, образува се триъгълник и молбата се счита за принесена. Та за да се постигне някоя цел, необходими са трима да се молят. А причината, поради която ние не успяваме, е, че искаме сами да работим, затова и сами се молим.

Молитвата е един силен Божествен импулс, та затова се казва да се молим във

всяко направление, защото тя има влияние върху всички отрасли на живота. Молитвата има сила и при церенето на различни телесни недъзи и заболявания, с нея може да се лекуват болести.

Ако отидеш в църква, била тя каквато и да е – православна, протестантска, католическа и прочее, с намерение да се ползваш, да вземеш оттам, да ти се помогне, в него случай да знаеш, че ще платиш. Но ако отиваш в църква с цел да помогнеш на другите, тогава е добре – в права посока си. Изобщо човек, когато отива на църква, трябва да носи настроение да помага на другите, а не с настроение да взема, да се благославя и подкрепва духовно от черкуването. Това последното е погрешка и, който я върши, ще си изплаща. Когато отивате в една православна църква например, всякога се молете за другите, а никога за вас си.

Всякога ще се моли според диктовката на духа си и Господ ще ви покаже и упъти как да се молите. В Духовния свят вие не се намирате на еднаква зона, нито всички – на едно и също място; така щото според изгрева на вашето слънце ще се молите.

Извадките са от протоколи от годишните срещи на Синархическата верига – 1910, 1911, 1912 и 1914 г.

Едно време на Рила

След войната животът на Духовната школа на Рила започна да се възстановява с много усилия и трудности. Бяха години на лишения и мизерия. Понякога нямаше даже хляб. Веднъж, ние бяхме още деца, организаторите на лагера не можах да закупят хляб, а горе – гладен народ и деца. В отчаянието си братята попадат в един склад за храни, където имало само макарони. Какво да правят? Купуват голямо количество и го качват горе. Но децата искаме хляб и не можехме да разберем, защо трябва да ядем макарони. Майките ни се замислиха, какво да правят? Небето им подшушна да накиснат макароните с вода за една нощ и на другия ден се получи една бяла каша, която разслаха по големите плоски скали. И слънцето я изсуши. След това я начукаха с камъни на ситно и се получи брашно.

Бащите не останаха назад: построиха нещо като селските пръстени - фурни от кал и камъни и изпекоха хляб – така неволята учи.

Друга година падна много дълбок сняг, който затрупа даже и палатките. Веднага се организира братска помощна група, която денонощно поддържаше огън, за да има поне гореща вода. Прокопах канали между палатките, за да може, макар и трудно, да се движат хората. Но духът не падаше: сестрите пееха и се молеха почти денонощно, а ние децата по цял ден се

пързяхме. Ех, снежен Рай! Но така не можеше да продължава вечно. Тогава днешната хижа я нямаше. На същото място беше братската кухня със зид, греди, покрив с плочи, донесени чак от шестото езеро, и голямо здраво платнище. Тази година комендант на лагера беше баща ми (бр. Николай Дойнов). Той нареди да се свали голямото платнище от покрива на кухнята и да се нареже на парчета с големината на войнишки партенки. Първо вързаха краката на децата и майките, а после и на възрастните и останалите хора: парче плат, вързано около глезените със здраво въже. Какво да се прави, в онези бедни години нямаше туристически обувки, а ходехме с гугуменки.

В уречения ден колоната се проточи бавно по посока към първото езеро. Гледката беше тъжна, не ни се напушаше любимата Рила... Останаха група братя и две-три сестри, за да съберат багажа и го натоварят на конете. Бай Янко, легендарният водач от времето на Учителя, водеше конвоя от коне и катъри. Сестра Дора (майка ни), сестра Катя Грива и другата сестра, наблюдаваха изтеглянето на лагера. Тогава мама каза, че сме приличали на наполеоновата гвардия, връщаща се от Русия.

Близо до кухнята беше и „белият охлюв“: постепенно изкачваща се спирала с последен камък на върха. Тя беше изградена от големи

бели камъни, доста голяма. От нея е останал само последният камък, който сега се намира на мястото на Учителя, и върху него се довършваше Спиралата. Днес тя почти не се вижда – обрасла е с лишеи и камъкът вече не си личи, че е бил бял. На тази голяма спирала ние се хранехме.

Всяка вечер имаше голям огън. Ще попитате: „А дърва откъде?“. Местността от първото езеро надолу чак до х. „Ловна“, често ставаше жертва на пожари, които понякога горяха с дни. Дори в по-късни години, когато вече имаше хижа, самият бай Кънчо дойде да ни помоли за помощ. Тогава ние, вече младежи, хуквахме с одеала и лопати да гасим пожара: биехме огъня с тях. Доста назад хижарят бай Кънчо с други хора копаеха широк ров, за да може, когато огънят го достигне, да се спре.

Години след това стърчаха обгорени борове и клекове. Затова Паневритмията често се играеше на първото езеро, след това изнасяхме на гръб дървата до лагера. Час-два преди това братя с брадви слизаха при първото езеро и сечаха сухите дървета.

Бивакът беше разположен около второто езеро. Вечерният огън беше събитието на деня: концерти, братски песни, поезия, а понякога баща ми разказваше арабски приказки. Но за нас, децата, най-очакваният момент беше появата на феята: още от рано си нареждахме малка,

но широка уличка от кафези (с които превозваха зеленчуци и хляб). С настъпването на нощта всяко дете се вмъкваше в кафез и ... чакахме с трепет: от мрака се появяваше нашата любима фея сестра Ярмила. Облечена в светла туника, дълга почти до земята и вързана с панделка през кръста, тя танцуваше боса, но какво? Песните на Учителя с изключителна грация и вдъхновено лице.

Мир и Светлина на тази светла душа, която с майчинска любов ни учеше Паневритмия.

На Рила си имахме и лодка, но не лодка за разходка. С нея младите братя носеха вода за кухнята с едни големи тумбести чайници, черни като араби. Наместваха ги в лодката, преплуваха езерото до отсрещния бряг и ги пълнеха с вода от извора „Ръцете, които дават“. Това събитие

беше притегателна за децата. Всички клечяхме на малкия пристан и се молахме и хленчехме на големите батковци да ни повозят с тях, но те ни гонеха да не им пречим. Когато ставахме много досадни, те вземаха някой от нас и ни сваляха на остров „Елда“ или на остров „Св. Елена“. Това бяха два малки камъка, които стърчаха (стърчат и сега) в езерото (ако се отива от дясната страна на чешмичката). Те не бяха много далеч от брега, но ние не можехме да прегазим до него. Вой и плач огласяше планината. Все пак след известно време, някой от тях се смиляваше над нас и ни прибираще. Така те се отърваваха от нас, но само за известно време. Но ние вършехме и добрини: бяхме съгледвачи. Имахме си специално място, от което се виждаше чак далеч надолу, ако се зададе група, идваща

от София. Тогава възторжено се втурвахме и викахме: „Групата иде!“. На „Плачи камък“ се събираха братя и сестри и пееха песни. Така посрещяхме новите групи. И пак там изпращахме заминаващите с песни и плач.

На Молитвения връх сутрин, след наряда, ако някой брат заминаваше за София, високо се провикваше: „Братя и сестри, слизам към София. Ако някой има писма, мога да ги взема.“ А когато някой пристигаше отдолу вечер след молитвата, пак се провикваше и раздаваше пощата. И така нататък, и така нататък.

Ех, Рила, Рила! Рай за децата и посвещение за възрастните. Строга интензивна школа. Неръкотворен храм!

Бъди вечна и благословена!

Амин

Спомени на Ина Дойнова

На Рила днес - от мястото на събитието

Братската кухня.

Паневритмия на първото езеро на 08.08.2011 г.

За дърва.

Среща на таланти

Приятелите от Русия, Франция, България и други страни изнесоха своеобразен концерт на Рила. Те изпълняваха определена песен. Концертът беше съпътстван от фотоизложба на талантливия художник и фотограф бр. Тошко Мартинов. Публиката можа да се наслади и на вдъхновени изпълнения на музикалното дарование, младата оперна певица Петя Миланова - сопран, която за пръв път посещава ЛДШ на Рила и на младия цигулар Виделин Джеджев.

След успешен концерт в гр. Дупница с музика на Учителя и избрани арии из опери, курс по пеене на Рила проведе оперният певец от Висбаден, Германия, Алдомир Моллов – баритон. С голям финес, с изключителен педагогически такт и професионализъм именитият изпълнител показа на приятелите от ЛДШ техники на дишане, необходими за правилното звукоизвличане при професионалното пеене.

В Новия живот

1. Тръгнахме,
тръгнахме
към дървото на
Доброто
да се учим и да зреем
в Новия живот
с изобилен плод.
В Новия живот!

2. Срегнахме,
срегнахме
братята славяни,
братята избрани!
Вдигаме ръце,
пеем от сърце,
Бога славиме!

*Пр.: Ние сме Едно!
Братство, братство
– Славянство,
чисто и добро!
Братство, братство
– Християнство!*

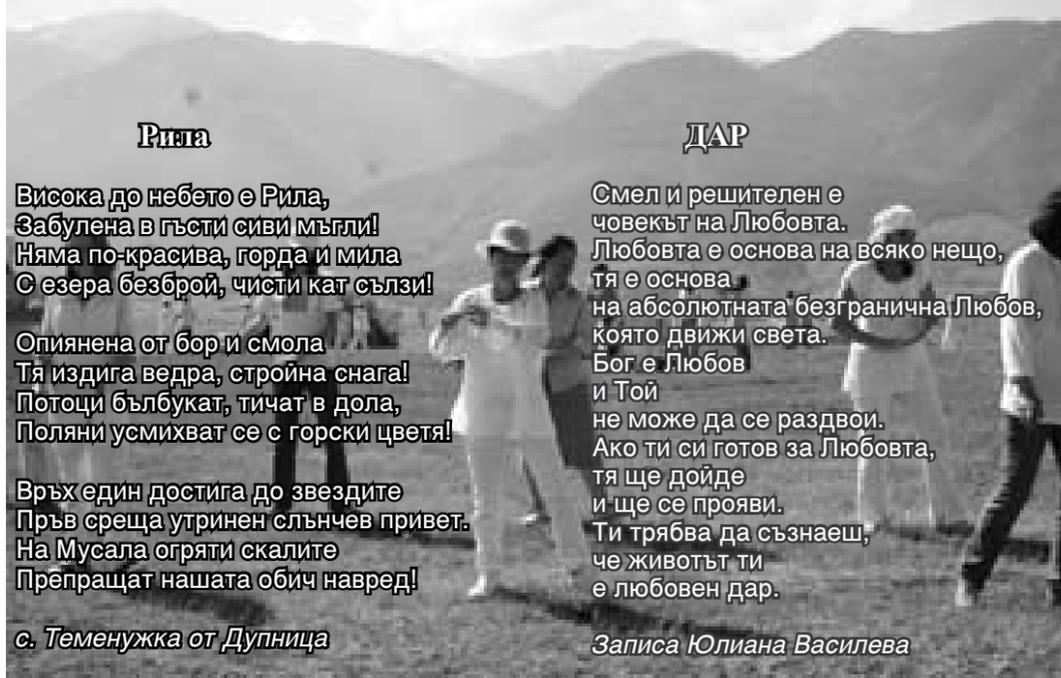
3. Ние сме Едно!
Мисия събра ни.
Разум Висш призва ни.
Тръгваме напред,
вдигаме ръце,
Бога славиме!

Пр.....

Чист обилен плод
в Новия живот!
Светъл Божи Род!
В Новия живот!

Катя Христова

Снимка: Паневритмия на поляната в Дупница.

РИЛА

Висока до небето е Рила,
Забулена в гъсти сиви мъгли!
Няма по-красива, горда и мила
С езера безброй, чисти кат сълзи!

Опиянена от бор и смола
Тя издига ведра, стройна снага!
Потоци бълбукат, тичат в дола,
Поляни усмихват се с горски цветя!

Врх един достига до звездите
Пръв среща утринен слънчев привет.
На Мусала огряти скалите
Препращат нашата обич навред!

с. Теменужка от Дупница

ДАР

Смел и решителен е
човекът на Любовта.
Любовта е основа на всяко нещо,
тя е основа
на абсолютната безгранична Любов,
която движи света.
Бог е Любов
и Той
не може да се раздвои.
Ако ти си готов за Любовта,
тя ще дойде
и ще се прояви.
Ти трябва да съзнаеш,
че животът ти
е любовен дар.

Записа Юлиана Василева

Музикален поздрав Песни на Орфей и Евридика

За Събора в Дупница - ПОЕТИЧНО!

Здравейте приятели,
връщам се от събора
в Дупница и душата
ми лелее за тайнство-
то на скрития рилски
живот! Колко е хубаво,
да усетим близостта на
Любимата - Рила! И с
дълбоко благоговение,
дългоочаквано и тре-
петно да уловим нейния

любовен призив! Този
събор има една особе-
но красива роля - той ни
дава възможност да се
поклоним пред портите
на Храма Рилски, тук
е сякаш генералната
репетиция на братския
живот за там - горе!
Сякаш пишем любовно
писмо на път за вкъщи.

Едно писмо, което вина-
ги дописваме и всякога
остава недовършено...

Силно ме радва, че се
направи опит за колек-
тивно пътуване до Слън-
цето и Луната! Защото
окултните ни колектив-
ни опитности тепърва
предстои да се случват,
тепърва ни предстоят

учебните часове за изу-
чаване на Братската
Любов, дето най-чисто
проблясва в очите ни
Бог! Вярвам, че нашия
Учител приветства тия
опити все по-осъзнато да
се свързваме със Слън-
цето и да изучаваме тия
енергии, които изявяват
Христовата Любов.

И сега, докато пиша,
вкуса на череши и яго-
ди още вълнува небце-
то ми!

Ех, че благо и черве-
но...

От Дупница и все на-
горе

Сборно Рилско устре-
мено...

Катя Христова

Детски лагер „Магията на Странджа” 2011

Малките „Слънчогледи” от-
давна очакваха летен лагер
на море. Ние – възрастните,
обаче, като че ли все бягахме
от тази идея. И ето че реши-
ме да пробваме да нарушим
традицията на лагерите, кои-
то до този момент се реали-
зираха в различни кътчета на
родината ни, далече от морс-
кия бряг. През лято 2011 съ-
четахме морето с планината.
Почти всеки ден до обяд бя-
ме на плажа, където започ-
вахме деня с Паневритмия
и продължаваме с игри във
водата и на пясъка – всички
се забавлявахме истински. В
следобедните часове ходех-
ме на походи и разходки. Така
успяхме да се порадваме на
морето и същевременно да
усетим магията на Странджа.
А в тази планина наистина
има нещо много вълшебно!
За повечето от нас тя беше
напълно непозната, но за ня-
колко дни почувствахме и се
запознахме с малка част от
богатствата и – природа, исто-
рически забележителности

и традиции.

Всички ние, които органи-
зираме тези детски лагери,
отчитаме, че съвсем наскоро
приключи поредната успеш-
на инициатива на „Слън-
чогледите”. Сякаш всички
бяхме омагьосани от чара
на морето и вълшебствата
на Странджа. През цялото
време цареше спокойствие
и абсолютна хармония сред
деца и възрастни.

Ето и отзивите на нашия
най-голям участник от децата
– Благовеста 15 г.:

„Никога не съм вярвала, че
Странджа е нещо интересно.
Мислех си, че е една обик-
новена планина. Бях доста
резервирана за този лагер.
Първите два дена за мен не
се случи нищо интересно и
аз се отчаях. На третия ден,
обаче, се качихме на връх
Бакърлъка. Пред нас се раз-
кри една невероятна гледка,
все едно светът е в крака
та ни. Следващата утрин
тръгнахме към отсрещния
връх – Исперец. Походът

беше целодневен. Докато
бях изкачвахме, по-малките
бяха недоволни от темпото.
Чудех се как може да негоду-
ват, но като се замислих, се
сетих, че и на мен ми беше
трудно. По пътя видяхме
няколко змии, гущери и та-
ралежи. По-интересно беше,
че на връщане нашият ръ-
ководител – Георги, намери
един „портал”, създаден от
природата. Застана там и не
ни пускаше да минем, докато
не кажем какво сме научили
от това, което ни разказаха
на върха. Почистихме една
чешма и пътеката, по която
вървяхме.

През следващите дни
също се случиха доста ин-
тересни неща. Посетихме
няколко музеи от движени-
ето 100 национални обекта.
Разхождахме се с лодки до
остров Св. Анастасия и по
река Ропотамо до устието
и. Изкачихме се на най-висо-
ката дюна на Балканския
полуостров. Имаше много
изживявания, които ме ома-

гьосаха със своите красота
и величие. Но нашите ръко-
водители, аз и някои деца
бяхме най-силно впечатлени
от село Българи. Никога не
съм вярвала, че съществу-
ва такова чудно място – се-
лото на нестинарите. Там
ни посрещна един любезен
човек. Той ни пушна филм за
последните две истински не-
стинарки. Заместник-кметът
на селото също присъства
на нашата среща. След като
излязохме от залата в кмет-
ството, ръководителите раз-
питаха по-подробно нашия
„екскурзовод” за тези жени.
Той им разказа историята
им и ни поведе към конака,
където те са се подготвяли
една седмица за ритуално-
то ходене по огън. Правила
са пост и са се свързвали с
различни светци. Основна-
та цел на нестинарството е
предсказанието. Казаха ни,
че са били много точни в
това. Всичко, което са пред-
сказвали, се е случвало. Ние
бързо стигнахме до този ко-

нак, защото селото е малко.
Повечето деца погледнаха
и излязоха. Аз, обаче, още
преди да пристъпя вътре,
чувствах нещо странно. Пре-
ди да видя какво има вътре,
си свалих шапката, защото
почувствах, че така е редно.
Най-накрая с благоговение
погледнах, какво има вътре.
На едната стена висеше тъ-
пан, за който ни обясниха, че
е свещен инструмент. Има-
ше огнище, място за спане и
други. Дълго време не можех
да повярвам, че имам късме-
та да бъда на такова свеще-
но място. Чувствах се стран-
но и в същото време много
частлива. Това беше уника-
лен „подарък” – да бъда в ко-
нака. За едно нещо ми стана
неприятно – там няма млади
хора, всички са възрастни и
бедни. След като си отиде
тяхното поколение, история-
та на селото ще загине. Дано
не се окажа права!

По традиция, на края на
всеки лагер, има „Вечер
на талантите”. Този път тя

беше посветена на Нептун,
защото бяхме на морето. Аз
за пръв път се изяха като
една от водещите. Имаше
уникални таланти: някои
пяха, танцуваха, свириха на
пиано, други играха сцени,
имаше и рисунки. Завър-
шихме с няколко хубави
странджански хора. Всички
се чудехме дали сме оми-
лостивили Нептун. Ръково-
дителите запалиха две фак-
ли и слязохме на плажа, за
да посрещнем владетеля на
морето. Направихме голям
огън и започнахме да ви-
каме: „Нептуне, Нептуне!”.
Най-накрая той се появи и
ни даде подаръци.

Целият лагер премина чу-
десно. Аз лично съм много
доволна. Усетих магията на
Странджа и видях, че това е
една необикновена планина.
А както разбрах и от другите,
на тях също им е харесало. С
нетърпение очаквам следва-
щия лагер, макар да съм най-
голяма от децата.”

Сдружение „Слънчогледи”

Астропрогноза за 2011-2012 г.

На 19 август започва новата Слънчева година – какви възможности носи тя в себе си и за какво трябва да сме готови. Преди да разгледам този период от астрологична гледна точка, бих искал да кажа няколко думи за 2012 година и истерията, която се развихря все повече около нея.

Духовните импулси от Галактическия център достигат до Земята посредством нашето Слънце, и това се случва постоянно за тези, които са пробудени духовно.

Хората, очакващи някакъв специален ден, в който да се свържат с духовните импулси, идващи от центъра на Галактиката, за да преминават в 4-ото, 5-ото или 6-ото измерение, ще продължат да го чакат и след 2012, просто ще се появи друга „сакрална“ дата, с която да свържат своите очаквания. Те не са пробудени.

Самата концепция за края на света през 2012 година е съвременен псевдо езоте-

рично съчетание на календара на майте с християнската концепция за край на света и Второто Пришествие. В космогонията на майте няма понятие „край на света“ и ако попитате някой коренен представител на тази култура „Ще свърши ли света през 2012“, той ще ви погледне с неразбиране.

Като астролог съм длъжен да заявя, че през 2012 г. няма астрологически предпоставки, планетни съчетания, които да говорят и в най-малка степен за „край на света“. Но все пак годината 2012 е интересна с факта, че планетата Нептун окончателно влиза в собствения си зодиакален знак Риби. Това събитие се случва един път на 165 години. И друга тежка планета – Уран, вече се намира в първите градуси на знака Овен и започна новия си цикъл през зодиака.

Тези астрологични позиции носят в себе си заряд на промяната и революцията (Уран в Овен) и на

духовността – (Нептун в Риби). И докато вече бяхме свидетели на революциите в арабския свят (които няма да се единствени), тепърва ще изпитаме на влиянието на Нептун, който в следващите 14 години ще бъде в собствения си зодиакален знак, който обаче е последен по реда на знаците. Това означава, че настъпва краят на цикъла на Нептун, започнал през 1861 г. Тези, които за запознати с живота и делото на Учителя Петър Дънов, веднага могат да направят заключението, че началото на този цикъл е свързано с рождението на му (11.07.1864 г.). Следователно предстоят 14 години, в които, това, което Учителя е посял на духовната нива, сега ще има възможност да се разгърне в максимална степен.

Макар че обществото става все по-техногенно, потребността на всеки един човек от духовна храна и опора ще бъде все по-остра в идните години. Същевре-

менно ще расте и броя на псевдо-духовните учения, както на изток, така и на запад. В тази обстановка, Учението на Бялото Братство трябва да намери своя път и да стигне до духовно търсещите. Добре е, наред с традиционните, да се използват и съвременните средства – Интернет сайтове, социални мрежи – като среда за разпространение на идеи и методи от Словото на Учителя.

Нептун в Риби размива границите и е предпоставка за все по-лесно смесване на различни духовни течения и появата на „нови“, които представляват амалгама от съществуващи религии и учения. В този смисъл ще бъде предизвикателство да се запази автентичността да всяко едно истински духовно учение. Предизвикателството ще бъде и за отделния човек, да отсее зърното от духовната плява, да не се увлече по химери, да запази връзката си с реалността.

На 19.08.2011 г. Юпитер е в Телец, знак, в който е бил и на 19.08.1999 г. В този смисъл можем да кажем, че в предстоящата година ще има своеобразно повторение на благоприятните условия от 1999 г. Очаквам много нови хора да се качат за празника, да се запознаят с учението. Тази позиция е благоприятна за България като цяло и само неадекватните управленски решения могат да попречат на страната ни да се възползва от положителните енергии на Юпитер.

Сатурн ще бъде още една година в знака Везни – отлична позиция за тези, които разбират, че личното духовно израстване преминава и през трудните уроци, които учаваме в отношенията с нашите партньори, но и с близки, приятели, съученици. Една ретроспекция 3 цикъла на Сатурн назад ни връща в 1922 г. – годината, в която Учителя открива школата на Бялото

братство. Изводът, който се налага от самосебе си, е, че тази година е повече от благоприятна за тези, които искат да сформират група за изучаване на беседите от Младешкия или Общия окултен клас.

И още няколко думи за Уран в Овен. В личен план тази позиция кара хората да се бъдат по-смели, да предприемат стъпки, които досега не са правили. През 1929 г. Учителя за пръв път извежда своите последователи в района на Седемте езера – тогава планетата Уран също е в първите градуси на Овен. Много ученици оставят сигурният живот в града или селото и се изправят пред предизвикателствата на планината. И макар че днес условията за живот в планината са много по-леки, отколкото преди 80 години, отново е време да се приемат предизвикателства от хората, които вървят по духовния път. Защото освен физически, има и духовни върхове, които очакват да бъдат покорени.

Кирил Стойчев
астролог

ИЗЛОЖБА И КОНЦЕРТ В СВИЩОВ

На 8 юли следовници и приятели на Учителя Беинса Дуно от Свищов отбелязахме неговата 147-годишнина с изложба на тема: „Петър Дънов – гимназист в Свищов и студент в Медисън /НД/ и Бостън“. Показани бяха оригиналната сграда на американското научно-богословско училище в Свищов, където е завършил средно образование Учителя, портрети на негови съученици, състуденти, преподаватели и професори. Направен бе паралел на обкръжението в Свищов и това в Медисън /Ню

Джърси/ и Бостън: библиотеките, църквите, в които е държал учебни проповеди, както и дипломите за завършено средно и висше образование.

След това присъстващите се докоснаха до вълнуващите преживявания от първите контакти на свищовци с Учителя, с които ни запозна актрисата Светла Николова от Русе. Тези преживявания оживяха от прочетените с чувство и вдъхновение извадки от техни писма, съхранени от семейството на д-р Благовест и д-р Мария Тошеви и

публикувани с тяхно съгласие в поредицата „Изгревът пее и свири, учи и живее“.

По време на този рецитал се състоя и малък концерт, който накарал Зала №1 на Общинския съвет да се изпълни с частичка от националното богатство на България чрез музиката на Учителя в изпълнение на Александър Стойчев – цигулка /Добрич/ и Сияна Демирова – сопран /Варна/. Прозвуча за пръв път публично и мантрата „Беинса Дуно“ в изпълнение на Борислав Русанов /Свищов/. В края на

концерта мощни струи от личната енергия обливаха присъстващите, когато музиканти и публика изпълниха песента „Химн на Великата душа“.

На следващия ден практикуващите Паневритмия в Свищов участваха в срещата разговор с Александър Стойчев, който сподели личните си виждания на тема „Паневритмията – път към съвършенство“ и резултати от своето преподаване като психолог и педагог на Паневритмия за деца.

Митко Ненков

ЕДНО БЛАГОСЛОВЕНО МЯСТО

Братската градина в Айтос е една от малкото запазили се истински „духовни територии“. Вече девет десетилетия гори вечният огън, запален от Учителя през 1920 г. и ревностно и всеотдайно поддържан от няколко поколения братя и сестри. Тук и сега се усеща благата аура, натрупана от присъствието на Георги Куртев, от безбройните песни, наряди и многогодишна радостна обща работа за създаване и поддържане на този стоплящ сърцата наш райски оазис. Естествено, не е случайно нито мястото, нито времето за създаване на тази първа по рода си братска градина. През двайсетте години на миналия век, както явно се потвърди от намерените през последните години документи и архивни списъци, в Айтос и доста села около него е имало поне няколкостотин последователи на Учителя. Времената вече са малко по-различни, но и днес, начело с брат Андон, който, както всички знаем, изцяло е посветил живота си на Братството и на градината, неоглям брой приятели от града и региона полагат усилия, за да бъде съхране-

но и опазено и за в бъдеще това преди всичко духовно богатство.

Тази година на 9 и 10 юли се проведе традиционният събор за отбелязване на рождения ден на Учителя. Събрахме се от цяла България, за да усетим отново особено, баната, изпълваща и успокояваща душата атмосфера, която винаги по един необясним за нас начин се създава през дните на празника. Традиционните наряди, песни, беседи, Паневритмия, общи обеда, общуване между приятелите, никога не омръзват и никога не идват „в повече“. В случая бяхме облагодетелствани от един специален чудесен концерт – музика и

песни на Учителя, поднесен ни от Петър и Божанка Ганеви и от Радостина Крантева от Бургас, във връзка с 60-годишнината на брат Петър. Слушахме и песни, изпълнени от сестра Мария Иванова. Макар и за кратко, тук човек може много осезателно да изпита и разбере смисъла на понятията „общност“ и „братство“.

Тръгваме си удовлетворени, пълни с добри впечатления и с мисълта: „Колко хубаво би било да настъпи време, когато много приятели от цяла България ще обединим усилия за обновяване и възраждане на това място – наше общо ценно наследство“.

ПРИВЕТ ОТ гр. АЙТОС

Празнуването на рождения и именния ден на Учителя е много стара традиция в нашето братство, предавана от поколение на поколение. И тази година бяхме приятно изненадани и зарадвани от многото гости, които уважиха с присъствието си този ден. Те започнаха да прииждат още от петък. Пригответоленията за празника бяха започнали още от предните няколко месеца – всички знаем, че нашата обична Братска къща е много стара и има нужда от непрекъснати грижи като замаски, белосване, поддръжка. Организирахме няколко бригади и с помощта на братята и сестрите от Бургас и с нашите много скромни средства всичко беше направено в срок. А то не бе никак малко...

Двата съборни дни преминаха в много добра духовна атмосфера. Изляхме всички любими песни, молихме се вдъхновено и с благодарност. За голяма радост, молитвата ни за дългоочакван дъжд беше приета и още до вечерта животноорни струи се изсипаха над града и цялата околност. Ибрахме Паневритмия, четохме беседи, изслушахме изказвания на по-възрастни братя и сестри като Павлина Даскалова и Тодор Кралев. Проведохме много разговори, открихме нови приятели и съмишленици. На обяд всички гости бяха поканени на богата трапеза. Радвахме се като деца на хубавите дни и благодарихме от сърце за дадената ни възможност и тази година да се потопим в тази красива, създадена от всички нас, обстановка.

В нашето Братство, също така празнуваме всяка последна събота от месеца. Предварително определяме отговорник по организацията и ръководството на наряда. Така например в края на юли тази задача пое сестра Маргаритка Калканджиева от Сливен и нейното семейство. С нейния топъл и нежен глас тя ни въведе в словото на любимия Учител. Благодарим ти сестра.

Сега започваме да се готвим за празниците

19 до 21 август. Очакваме ги с голяма любов защото отново ще имаме възможност да се съберем и оживим нашия духовен дворец.

Предстои ни работа по лозето, по градината и цялостната поддръжка, но ние не се страхуваме защото знаем, че помощта ще дойде точно и навреме.

Отколешна традиция при нас е и Братският събор на „Св. Богородица“, който тази година ще се проведе на 27 и 28 август /събота и неделя/. Отново очакваме много гости, защото това е определено от Небето, да почетем нашата духовна майка именно на този ден. Както винаги, ще бъде осигурена нощувка и храна за благословение. Бъдете поканени, всички обични братя и сестри. Нека заедно да почувстваме „...че сме една капка от големия космически водопад“, че „Който служи на Бога, едновременно служи и на себе си“.

Извагаме благодарност на нашия ръководител бр. Андон Кънев, който като малките деца се вълнува и радва на всички пристигащи гости. Той на практика ни показва как трябва да се служи на Бога.

Защото „Ние сме Братство, ние сме идея – вечна безгранична, свободна“. Защото „Школата е път на човешките Души към Бога“. Защото „Където Бог присъства, там е Братството“. Защото „Слави ли се името Божие, славим се и ние“.

Защото, защото, защото!
Благославяме те, Господи, хиляди и милиарди пъти!

Бъди благословен от всички нас, Учителю благи!

Благославяй, душе моя, Господа, благославяй и не забравяй.

Поздравяваме всички братя и сестри с новата учебна година и пожелаваме много духовни успехи.

„Бъдете силни, защото Бог живее вътре във Вас“

от Братски съвет Айтос

Методи за психическо и физическо лечение с цветните лъчи на светлината от Учителя Беинса Дуно

Братя и сестри, на 6.6.2012 г. ще се навършат сто години от издаването на „Завета на цветните лъчи на светлината“ на Учителя Беинса Дуно. Предварително искам да насоча вниманието ни към този предстоящ юбилей с идеята да използваме оставащото време, за да се подготвим за отбелязването му с реални резултати и опитности.

Избраните особено силни стихове от Библията са продиктувани на Учителя от Христовия Дух. Групираны според трептенията си, те извикват различните цветове на дъгата, които са мощно средство за опазване на нашето физическо и психическо здраве, както и за духовното ни растене. На 15.8.2012 г. на събора в Търново Учителя представя книгата и подробно запознава учениците си със значението и вътрешния смисъл на цветовете на дъгата, както и с методите за духовна работа с тях.

(За повече сведения относно дневния ред на съборните дни виж книгата „Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново“, том I стр. 204-205.)

Желанието на Учителя е във веригата да се образува една силна вълна от седемте цвята на дъгата. Уви, оттогава – от 1912 г. до днес, в никой град, в никое братско обединение не е поставен въпросът за работа с цветните лъчи като основна задача през духовната учебна година, която започва винаги на 22 септември. По тази причина предлагам предстоящата 2011-2012 учебна година да посветим на тази задача. Във всяка братска група сериозно и задълбочено да проучим методите и възможностите за работа с цветовете от спектъра на светлината като мощно средство за нашия духовен растеж с най-разнообразни практически приложения. Като пример за подобна работа посоч-

вам групата от Бургас, която играе старателно и редовно Паневритмия и при изпълнение на фигурите от Пентаграма мислено всеки облива с лъчите на съответния цвят на добродетелите.

Като ценно помагало и ръководство при работата с цветовете може да се използва и новоиздадената книжка „Цветните лъчи на светлината – основа на здравето“, съставена от Трендафила Балдевска и Ангел Керемедчиев. В нея с много любов са издирени и систематизирани допълнителни обяснения и напътствия за работа с цветните лъчи, давани от Учителя в различни беседи. Всеки един от нас трябва да знае кога да си служи с цветовете на дъгата.

Уверена съм, че идеята на нашия любим Учител ще бъде възприета с искрен ентузиазъм. Пожелавам в това успех на всички братя и сестри!

Павлина Даскалова

Първи международен Рила пленер

СЛАВЯНИ – ДЕЦА НА БОГА

11-18 август 2011г.

До всички братя и сестри, които рисуват, пеят, свирят и пишат

Тема: Мисията на Славянството

Инициативата има за цел:

Да се изяви Творческият Дух на Бога в Лятната духовна школа през 2011 г.

Да се насърчи творческият импулс през Епохата на Водолея.

Да се повдигне братското и славянско съзнание в творците от Новата епоха.

Идеи за развитие:

• **Рисуване** (индивидуална и колективна творческа работа)

• **Беседване по темите:**

Мисията на Славянството;

Изкуството – аспекти през Епохата на Водолея.

• **Предвижда се обмен между дейците от всички сфери на изкуството, също тяхната съвместна и едновременна проява** (например рисуване по време на концерт).

• **Приветстваме творците на нови песни и нова поезия и ги каним да се присъединят и да ги представят.**

За първа година гостуват художници и поети от Република Сръбска, Украйна и други европейски страни.

Вярваме, че братската самоотверженост и Всемогещият Дух на Бога са в Мир и Хармония за благоденствието на нашата колективна творческа работа.

С Бога всичко можем!

Сашио Георгиев - акварел

Катя Христова - живопис

Този брой на вестник „Братски живот“ подготви за вас групата от гр. Дупница. Изказваме благодарност на приятелите от Бургас и на всички, които ни подкрепиха. Светлина и Хармония през Новата Божествена година!

Общество Било Братство – България

100 ГОДИНИ
ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА

МЕЖДУНАРОДНА ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ
МЕТОДЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА

Първо известие

Това са стихове от Книжата Господни, това систематически изведени и подредени, не при внимателно и благоговейно прочитане възпроизвеждат всички бързи, нужни за духовно поведение и усъвършенстване...
Христос ви дава много прост метод и ви изпраща много любов да го приложите.

Скъпи приятели,

Вече цяло столетие един текст на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) прелиства Библията по необикновен начин, пресъздава словесната мощ на стиховете ѝ, възкресява образите ѝ и с красотата на многоцветни трептения ги прави причастни на: сетивата ни, Завета на цветните лъчи на Светлината връща на свещените християнски текстове изгубената сила за тайнство и посвещение, съблича ритуалната им иносказателност и методологично пречистени ги подарява на свободната човешка индивидуалност. Преведена на много езици, тази книга е ежедневен наръчник за изследване и моделиране на фините етерни пространства – природни и душевни.

Всяка култура създава свой Завет и това е самосъзнание за собствената ѝ мисия. Столетното битие на Завета на цветните лъчи на Светлината пулсира в разумното християнско сърце на модерния свят в очакване на нови и нови мислещи сърца.

От организационния комитет

ТЕМИ

- Исторически, философски, езикови, педагогически и естетически аспекти на Завета
- Езотерични аспекти на Завета като медитация и мистично преживяване на Христос
- Художествени въздействия на Завета

ПРОГРАМА

- Пленарни сесии
- Дискусии на кръгли маси
- Изложби

Официални езици: български, руски, английски
Заявка за участие: резюме на научен доклад, адрес за кореспонденция
Краен срок за заявки: 31 май 2012

ОРГАНИЗАЦИОНЕН КОМИТЕТ
Димитар Калев, Стела Рускова, Христина Първанова, Даниела Анчева, Георги Кръстанов

Адрес за кореспонденция:
Стела Рускова
ул. Спрингера 14, 9000 Варна
мобилен: +359 886 567 104
www:stela_pribav.bg

31 август – 2 септември 2012
Велико Търново

Валентина Кирилова - Враца

Душа

Така притихнала, смирено,
кат лятна вечер над поля,
в едно сърце свой дом е свила
вселенска мъдрост, мир и доброта.

Една душа – букет най-чуден
от най-красивите цветя,
букет от мисли, чувства, звуци,
изпълнени със светлина.

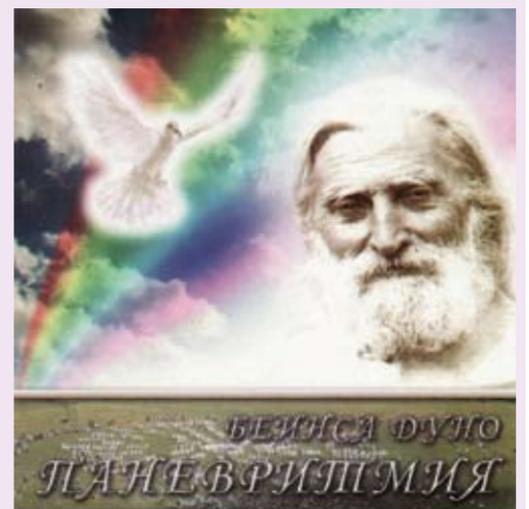
Расти разумна, нежна, мила,
нали това е любовта,
което в теб е възрастала,
ти щедро дай го на света.

Защото който дава – взема,
това вселенски е закон.
Душа от Бог-Творец родена,
бъди завинаги благословена!

Музика Беинса Дуно - Учителя Петър Дънов
Аранжирмент: Петър Ганев
Изпълняват: Надя Колева
- сопран и струнен квинтет от Ансамбъл „Софийски Солисти“:

Разпространението на диска в България е в унисон с Високия идеал завещан ни от Учителя.

За поръчки, спонсорство или въпроси:
02 8653513;
aapankov@abv.bg;
nadiko3@abv.bg;
ganevpeter51@gmail.com

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска МИХОВСКА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,70 лв.